

Рис. 3 Текстотвірне гніздо військових онімів із фоновою інформацією

Очевидним є те, що текстотвірне гніздо б) є більшим за розміром, адже воно містить додаткові дані, які детальніше описують картину того, що автор намагається показати в своїх мемуарах. Гніздо може розширюватись як за наявності фонових знань у адресата, так і за допомогою додаткових авторських пояснень.

– Виконання ролі мікротеми або частини мікротеми фрагменту твору – продукування власного вербального гнізда. Як було зазначено вище, мікротемою даного фрагменту твору є поточна ситуація в Британії з точки зору її військового положення. Військові оніми виступають базовим будівним матеріалом для текстотвірного гнізда, яке в свою чергу, розкриває концепт-ідею даного фрагменту мемуарів. Опущення військових онімів призводить до втрати ключової суті того, що висловлює автор. Інформація буде загальною та не матиме конкретного доказового зв'язку з текстом мемуарів.

Таким чином, внутрішній текстовий ономастикон певних фрагментів мемуарів продукується шляхом включення в текстотвірне гніздо мікротеми певних політичних та військових ВН, що дають фонові знання та наповнюють текст новим змістом, розкриваючи політичні погляди та політичні ролі носіїв власних імен, а також описуючи компоненти в армійській ієрархії. З точки зору адресата, картина, яка розкривається через текстотвірне гніздо ділиться на два варіанти: без наявності фонові інформації та з використанням фонових знань. Загалом, військові та політичні оніми виступають будівним матеріалом для тематичного текстотвірного гнізда, що, в свою чергу, допомагає уникати абстракцізації тематичного фрагменту та стимулює розкриття ідеї того, про що іде мова.

Література:

1. Базилевич Н. В. Дискурс рефлексії політичного лідера в лінгвокогнітивному ракурсі (на матеріалі історико-мемуарних творів В. Черчилля): дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук : 10.02.04. / Н. В. Базилевич. – Херсон, 2015. – 269 с.

Джерела ілюстративного матеріалу

2. Churchill Winston S. My early life: a Roving Commission / Churchill Winston S. – NY: Charles Scribner's Sons, 1930. – 434 p.

УДК 801.8: 81'42: 81'221: 81'374.73

М. М. Копчак,

Львівський національний університет імені Івана Франка, м. Львів

ЛІНГВОКОМУНІКАТИВНИЙ АСПЕКТ МОВЛЕННЕВОГО ЕТИКЕТУ ПРИВІТАННЯ

У статті розкрито сутність мовленнєвого етикету привітання, окреслено лінгвальний статус його одиниць у наявних мовознавчих розвідках, висвітлено основні стратегії й тактики ввічливості, вербалізовані за допомогою привітальних висловлень, проілюстровано їх лінгвістичну реалізацію у синергії сучасного британського тексту та дискурсу.

Ключові слова: етикет, привітання, стратегія, тактика, ввічливість.

LINGUO-COMMUNICATIVE ASPECT OF GREETING SPEECH ETIQUETTE

The article explores the essence of speech etiquette of greeting in the communicative aspect as an important part of the communicative competence necessary for being a member of any speech community. Lingual status of greeting formulae in the existing linguistic studies has been outlined and the key strategies and tactics of politeness, as verbalized by greeting expressions in the synergy of contemporary British text and discourse, have been highlighted. It has been revealed that greeting situation functions as illocutionary act aimed at complying with the etiquette norms and establishing initial contact for further verbal interaction. The choice of appropriate greeting expressions is regulated by the communicative situation which includes «who» – «to whom» – «when» – «where» parameters, defining the relationship between the participants of verbal interaction and determining selection of appropriate units in the context. Compliance with the rules of speech etiquette in contact-initiating situations according to its parametric model demonstrates speakers' awareness of linguistic and social interaction norms. Communicative and pragmatic specificity of greeting speech etiquette is stipulated by the cooperation principle and politeness strategies where greeting expressions are verbalized in the variety of tactics, namely those of regressive action, expressing satisfaction, appreciation, praise, compliment, flattery, friendly ridicule.

Key words: etiquette, greeting, strategy, tactic, politeness.

ЛИНГВОКОМУНИКАТИВНЫЙ АСПЕКТ РЕЧЕВОГО ЭТИКЕТА ПРИВЕТСТВИЯ

В статье раскрыта сущность речевого этикета приветствия, обозначен лингвальный статус его единиц в имеющихся языковедческих исследованиях, освещены основные стратегии и тактики вежливости, вербализованные с помощью высказываний приветствия, проиллюстрировано их лингвистическую реализацию в синергии современного британского текста и дискурса.

Ключевые слова: этикет, приветствие, стратегия, тактика, вежливость.

У світовій та вітчизняній лінгвістичних парадигмах сьогодення спостерігається значне зростання інтересу до дослідження прототипових моделей побудови та інтерпретації текстових складових англійськомовного дискурсу, що ви-

ступують вербалізаторами комунікативної поведінки сучасної мовної особистості на усіх етапах мовленнєвої взаємодії. Зокрема, привітання як ініціальна ситуація комунікації становить важливий елемент мовленнєвого етикету на етапі контактовстановлення, зумовлюючи актуальність дослідження одиниць мовленнєвого етикету привітання при виконанні фатичної функції та їх подальшого впливу на розвиток інформативного спілкування. Для мовленнєвої ситуації привітання характерний широкий спектр етикетних висловлень, контекстуальна варіативність та функційна природа яких розглядаються в роботах D. Akindele, Ch. Betholia, Ch. Ferguson, R. Firth, E. Goffman, E. Schegloff, W. Schottman, Ж. Лендел, Н. Меснянкіної, І. Лежневої, В. Луневої, Ф. Тамбієвої, Н. Формановської, А. Чаушева та інших. Утім, надалі нез'ясованою до кінця залишається висвітлення комунікативного аспекту дієвості фігур мовленнєвого етикету привітання, що експлікуються у варіативних дискурсних контекстах.

Мета статті – розглянути етикет привітання як лінгвістичне явище та основні стратегії й тактики його вербалізації у процесі комунікації, що передбачає виконання наступних завдань: розкрити сутність мовленнєвого етикету привітання, окреслити лінгвальний статус його одиниць у наявних мовознавчих розвідках, висвітлити основні стратегії й тактики ввічливості, вербалізовані за допомогою привітальних висловлень, проілюструвати їх лінгвістичну реалізацію у синергії сучасного британського тексту та дискурсу. Об'єктом статті виступає мовленнєвий етикет привітання, а предметом – стратегії й тактики ввічливості на етапі контактовстановлення у вимірі контекстуально-ситуативної варіативності етикетних вербалізаторів привітання. Матеріалом дослідження та приладовою базою слугують тексти британських постколоніальних романів кінця XX – початку XXI ст.

Привітання виступають надзвичайно важливими стратегіями успішності перемовин, контролю соціальної ідентичності, суспільних взаємовідносин між співрозмовниками, утвердження солідарності, соціабільності та суспільного порядку [16]. Як формули ініціації комунікації, вони підтверджують, що співрозмовники визнають присутність один одного вербально і/чи невербально [12], а також мають на меті продемонструвати незмінність стосунків між комунікантами з часу останньої зустрічі [13]. Привітання слугують емоційній функції встановлення незагрозливого контакту і порозуміння, а їх «змістове наповнення визначається культурною специфікою» [14, с. 308], семантично набуваючи змісту саме в культурному контексті. Привітання не несе інформативного смислового навантаження, проте як засіб здійснення соціальної взаємодії між комунікантами та маркування соціальних відносин в межах комунікативного акту належить до контактних мовленнєвих дій, що спрямовані на підтримку неантагоністичних відносин та демонстрацію уваги до співрозмовника [6]. Окрім основної контактної функції, привітання також «знімає потенційну ворожість мовчання в ситуаціях, де передбачається вербальне спілкування, є сигналом соціальної солідарності, показує, яку соціальну роль учасники комунікації відводять один одному» [3, с. 19]). Привітання – своєрідний соціальний ритуал демонстрації уваги, інтересу, симпатії до співрозмовника, у якому закладені три компоненти – власне константа привітання, звертання та елементи фатичного спілкування. За допомогою привітальних висловлень адресант створює відповідну тональність, атмосферу спілкування, демонструючи відкритість до діалогу, оскільки встановлення успішного психологічного контакту між комунікантами може посприяти подальшому інформативному спілкуванню. За М. М. Бахтіним, який усі жанри поділяв на стандартизовані та вільні, привітання належить саме до *стандартизованих мовленнєвих жанрів* [1]. За класифікацією мовленнєвих жанрів на інформативні, імперативні, етикетні та оцінні, яку запропонувала Т. В. Шмельова, привітання вважають одним з *етикетних* або ж *перформативних жанрів*, що слугують формуванню події соціальної дійсності» [8, с. 91–92]. З огляду на теорію мовленнєвих актів як цілеспрямованих мовленнєвих дій, що здійснюються за прийнятими в суспільстві принципами і правилами мовленнєвої поведінки та їх класифікацію Дж. Серлем на репрезентативи, директиви, комісиви, експресиви та декларативи, привітання належить до *експресивів*, що виражають психологічний стан мовця, характеризують міру його відвертості [4]. У напрацьованій типології мовленнєвих виявів, що при дискурсному аналізі уможливує врахування міжособистісних відносин партнерів, їх соціального статусу, внутрішнього стану та регулювання предметної поведінки, одиниці привітання та рівночасно прощання трактує як *контактиви* [5], що покликані підтримувати відносини між партнерами, виступаючи ілюквативними складниками соціально-ритуального дискурсу. У контексті теорії комунікативних актів, у яких мінімальні комунікативні блоки реплік-стимулів та реплік-реакцій утворюють діалогічну єдність, спрямовану на взаємодію, привітання виступають елементами дискурсної фази встановлення контакту, як метакомунікативні елементи, що уточнюють адресату внутрішнє членування й організацію твореного тексту [2]. Такі метаоператори висловлення не інформативні у змістовому плані, не вносять нічого нового до змісту спілкування, проте слугують комунікативній меті, функціонуючи як *структиви* [5] – метакомунікативні лінгвістичні елементи, які функціонують у межах мовленнєвих актів, що відбуваються згідно з конвенційними мовними правилами, прийнятими в суспільстві. Контактні формули привітання і прощання належать до фонетичних, граматичних і лексичних структурів, що забезпечують інтенційну організацію дискурсу та членують його на мовленнєві відрізки, встановлюючи або розмикаючи мовленнєвий контакт. Згідно з класифікацією одиниць мовленнєвого етикету на «стимули», «коментарі» та «завершення» на основі їх функційної природи, привітання належить саме до *«стимулів»*, мета яких – розпочати розмову, залучити до неї співрозмовника з подальшим наданням ним інформації [9], перетворивши фатичне спілкування на інформативне. У комунікативному аспекті привітання трактується як ілюквативна дія, спрямована на виконання норм мовленнєвого етикету та встановлення контакту задля подальшої мовленнєвої взаємодії комунікантів. За часом комунікативно-дискурсної події привітання належать до інтраакціонального виду комунікації. Комунікативний акт ініціації спілкування становить ритуалізовану діалогічну єдність з опертям на норми і стереотипні формули привітання, на вибір яких при актуалізації в мовленні впливають соціальні та комунікативно-прагматичні параметри ситуації спілкування, зокрема векторність і дистантність відносин між комунікантами [7], а комунікативно-прагматична специфіка мовленнєвого етикету в ситуації привітання визначається стратегією ввічливості, спрямованою на зближення учасників мовленнєвої взаємодії. Стратегії позитивної ввічливості передбачають вираження солідарності адресанта з адресатом, створення атмосфери внутрішньогрупової ідентичності, а стратегії негативної ввічливості полягають в наданні свободи дій адресату. Вибір стратегії і тактик залежить від зовнішніх та внутрішніх факторів – параметрів ситуації спілкування, комунікативних інтенцій, моральних і культурних цінностей комунікантів.

Одиниці мовленнєвого етикету привітання маніфестуються в соціальній інтеракції задля того, щоб підтримати негативне обличчя чи покращити позитивне у стратегіях і тактиках, які виділяємо в системі мовленнєвого етикету персонажа крізь призму дослідження синергії тексту та дискурсу британського постколоніального роману. Так, у межах **стратегії негативної ввічливості** основною виступає *тактика регресивної дії*, спрямована на підтримку негативного обличчя комуніканта та лексично виражена десемантизованими одиницями *excuse me, I'm sorry, I beg your pardon*. Ця тактика застосовується у привітальних інтеракціях у випадках, якщо комуніканти малознайомі чи незнайомі. Позбавлені своєї

первинної семантики вибачення, такі висловлення спрямовані на привертання уваги адресата та встановлення контакту і розглядаються як негативна регресивна дія, що забезпечує свободу адресату від посягання на його приватність. У наведеному нижче фрагменті саме дворечському доручено донести важливе повідомлення молодому гостю господаря про правила поведінки в суспільстві, оскільки комуніканти малознайомі та володіють відмінним соціальним статусом та соціальними ролями, а відтак адресант намагатиметься не завдати шкоди образу особистості поважного гостя і вибере доцільні мовленнєві засоби:

I proceeded further into the library, and stopping a little way from Mr Cardinal's writing desk, gave a little cough. 'Excuse me, sir, but I have a message to convey to you.' 'Oh, really?' Mr Cardinal said eagerly, looking up from his papers. 'From Farther?' 'Yes, sir. That is, effectively.' 'Just a minute' [15, с. 83].

На етапі контакто-встановлення адресант привертає увагу адресата невербально через покашлювання та вербально через застосування формули *excuse me*, як абсолютного маркера ввічливості, при цьому зберігаючи негативне обличчя адресата та уточнюючи через модальне дієслово *have to* потребу контакту, нав'язану йому зі сторони автором повідомлення – третьою особою. Шляхом застосування тактики регресивної дії адресант встановлює контакт та знімає зі себе відповідальність за подальший хід діалогічної взаємодії та її результативність.

У межах **стратегії позитивної ввічливості**, спрямованої на збереження позитивного обличчя адресата, виділяємо застосування таких тактик з мовним вираженням позитивних привітань:

– **тактика висловлення задоволення від зустрічі**, що вербально реалізується синтаксичними предикативними структурами з лексемами *happy, glad, pleased* тощо та може підсилюватися повтором, до прикладу, лексичною анафорою:

Mr Andrews said immediately: 'Sir, you're most welcome. We're very pleased to have you. It's not often the likes of yourself comes through here. We are very pleased you could stop by' [15, с. 182];

– **тактика вираження високої оцінки** за допомогою оцінної лексики з власне оцінним значенням у ядерному компоненті висловлювання, що відображає ставлення мовця до об'єкта адресації:

I had already heard similar sentiments, but Mr Morgan actually said: 'It's a privilege to have a gentleman like yourself here in Moscombe, sir' [15, с. 183];

– **тактика похвали** – втішеного відгуку, схвалення, що передбачає оцінку якостей, знань, умінь адресата, тобто у сферу диктуму вводиться вчинок, дії чи якості особистості. Так, тактика вираження задоволення від зустрічі та зустрічна тактика похвали реалізуються в такій інтеракції:

When they reached each other greetings were exchanged. 'You remember my son,' said Ted. 'Gabriel, you remember Mr Nazir?' 'Ah,' said Gabe, who didn't, 'good to see you.' 'Fine boy,' said Mr Nazir. 'Strong like an ox.' He giggled and set down his bags [11, с. 250].

Один з комунікантів застосовує тактику висловлення задоволення від зустрічі за допомогою традиційної формули привітання *good to see you* задля підвищення самооцінки адресата, зберігаючи його позитивне обличчя. Інший застосовує тактику похвали, виражену поєднанням прикметника з іменником *fine boy*, що підсилена образним порівнянням. Але оскільки тактики мають етикетний характер задля радше контакто-встановлення, аніж виявлення емоційно-оцінного ставлення до адресата, подальше розгортання мовленнєвої взаємодії обмежується фактичною комунікацією – загальними коментарями про погоду, запитаннями і відповідями про внуки;

– **тактика лестощів**, що виявляється у нещирій похвалі, вдаваному схваленні, похвалі з корисливою метою, лукавій догідливості, вихвалюванні, лицемірному захопленні кимось, що зазвичай зумовлено корисливими цілями з метою маніпулювання. До прикладу, така тактика може передавати іронічне ставлення до адресата у функції камуфляжу – етикетного маскування справжнього ставлення, як у контекстологічному фрагменті, де коханка, заскочена дружиною свого обранця, обирає тактику лестощів під виглядом компліменту задля окоманування, на що її суперниця реагує аналогічно:

'What are you two gossiping about?' 'Too quickly, Claire removed her hand from Howard's body. In her innocence, thinking she was rescuing the situation, she enclosed both of Kiki's hands in her own. 'God, you look great, Keeks. You should be in a fountain in Rome.' 'Oh, you too, honey,' said Kiki calmly, dampening down this false enthusiasm. So there wasn't going to be a scene [17, с. 221].

Фактично, лінійне послідовне розкладання етикетної одиниці на смисли не забезпечує того дискурсу, який дозволяє виявити істинну інтенцію мовця, і продукує зовсім не той дискурс, який формується при включенні механізму функційного синергетизму (синергійності). Саме властивість свідомості сприймати дійсність нелінійно разом з властивістю мови лінгвально втілювати таке сприйняття породжують повноцінно осмислений дискурс та інший напрям функційної перспективи комунікативної ситуації.

– **тактика компліменту**, спрямована на гармонізацію міжособистісної взаємодії за допомогою етикетних одиниць, що вербально подані структурованими формулами, які можуть бути з мінімальними зусиллями застосовані в безлічі ситуацій, що вимагають схвального коментаря. Основна функція щирого компліменту – встановлення контакту і підтримання добрих відносин. Стратегічне завдання мовця – викликати симпатію, привернути до себе співрозмовника, а відтак відмінною рисою компліменту вважаємо демонстрацію інтенції мовця – бажання сказати приємне співрозмовникові:

There was no escaping Mrs Islam this time. As Nazneen stepped over the threshold of the butcher's shop she practically stood on the great lady's toes. 'Ah, to be young again and walk around in a dream,' said Mrs Islam. Nazneen enquired as politely as possible after her health. 'You are looking very well today, Mrs Islam,' said Nazneen [10, с. 419].

Основний перлокутивний ефект відповідає очікуванню адресата – комплімент прийнято. Однак у вищенаведеному контекстологічному фрагменті комплімент викликає небажаний перлокутивний ефект, не сприймається адресатом, створює оборонну стіну, що вербалізується ним у наступній частині діалогу, а тому призводить до комунікативної невдачі, підтверджуючи наше судження, що уживання етикетно-мовленнєвих засобів повинно відповідати конкретному комунікативному контексту та комунікативним очікуванням адресата:

'I am dying,' she snapped. 'Perhaps you think it suits me.' 'Her little black eyes glittered and raged [10, с. 419].

Мовленнєва поведінка сучасного англійськомовного персонажа за комунікативною метою тактики компліменту зближується з тактикою похвали: в обох випадках інтенції комунікантів пов'язані з позитивними оцінками, з виразом схвалення та емоційного ставлення до співрозмовника. Однак між компліментом і похвалою є відмінності, попри розмитість меж і цілком природні в мовній комунікації перехідні випадки. Головна відмінність полягає в тому, що для похвали позитивна оцінка є цілеспрямованою метою, а для компліменту – способом повідомити про добрі почуття, про прихильність.

У межах **стратегії неприкрашення**, коли мовець не намагається мінімізувати загрозу 'обличчю' слухача, виділяємо **тактику дружнього висміювання** адресата, що може застосовуватися між близькими комунікантами, які розуміють

жарт, за умови мінімальної дистанції між ними. Така мовленнєва поведінка викликає радше усмішку, аніж образу, продикуючи комічний ефект та формуючи гумористичне середовище. Саме так адресант вітає добру приятельку, зустрівши її на ринку, підкравшись непомітно задля приємної несподіванки та обравши ситуативно-контекстуальне привітання, що викликає подив адресатки, однак не сприймається як загроза її 'обличчю':

'Keeks, wow- you're all leg. What are you going to do, kill me?' 'Oh, my God – Warren – Hi... you almost killed me – Jesus – creeping like a fox – I thought it was Jerome' [17, с. 96].

Приятелі разом жартують зі ситуації, але, як свідчить подальший дискурс, адресатка зі смутком усвідомлює, що єдиною реакцією чоловіків на неї у цьому віці є лише гумор – її вважають кумедною:

When you are no longer in the sexual universe... apparently a whole new range of male reactions to you come into play. One of them is humor. They find you funny [17, с. 96].

Вербалізоване застосування одиниць мовленнєвого етикету у стратегії неприкрашення в тактиці висміювання при привітанні реалізує гумористичну реакцію лише поверхово, однак опосередковано несе загрозу позитивному обличчю адресата.

Отже, з'ясовано, що у комунікативному аспекті привітання трактується як ілюктивна дія, спрямована на виконання норм мовленнєвого етикету та встановлення контакту задля подальшої мовленнєвої взаємодії комунікантів. Вибір доцільних формул привітання регулюється ситуацією спілкування, що включає параметри «хто» – «кому» – «коли» – «де», вказуючи на стосунки між учасниками мовленнєвої взаємодії та детермінуючи вибір адекватних одиниць у контексті. Дотримання правил мовленнєвого етикету у ситуаціях контактоустановлення відповідно до параметричної моделі етикетної ситуації свідчить про їх обізнаність у лінгвістичних та соціальних нормах інтеракції та є ознакою освіченості та цивілізованості. Комунікативно-прагматична специфіка мовленнєвого етикету в ситуаціях привітання визначається принципом кооперації та стратегіями ввічливості, де одиниці мовленнєвого етикету привітання вербалізуються в тактиках регресивної дії, висловлення задоволення від зустрічі, вираження високої оцінки, похвали, компліменту, лестощів, дружнього висміювання. В перспективі вбачаємо необхідним дослідити лінгвосинергетичний аспект формул привітання, а саме розглянути функціонування етикетних традиційних та девіантних вербалізаторів привітання як лінгвістичних атракторів, їх нелінійність та дисипацію, флуктуації та хаотизацію у синергії художнього тексту та дискурсу.

Література:

1. Бахтин М. М. Эстетика словесного творчества : [сб. избр. тр.] / М. М. Бахтин. – 2-е изд. – М. : Искусство, 1986. – 445 с.
2. Григорьева В. С. Дискурс как элемент коммуникативного процесса: прагмалингвистический и когнитивный аспекты : моногр. / В. С. Григорьева. – Тамбов : Изд-во Тамб. гос. техн. ун-та, 2007. – 288 с.
3. Ларина Т. В. Категория вежливости в английской и русской коммуникативных культурах : [моногр.] / Т. В. Ларина – М. : Изд-во РУДН, 2003. – 315 с.
4. Сёрль Дж. Р. Классификация иллокутивных актов : пер. с англ. / Дж. Р. Сёрль // Новое в зарубежной лингвистике. – М. : Прогресс, 1986. – Вып. XVII : Теория речевых актов. – С. 170–195.
5. Сухих С. А. Личность в коммуникативном процессе / С. А. Сухих. – Краснодар : Изд-во Южн. ин-та менеджмента, 2004. – 143 с.
6. Формановская Н. И. Вы сказали: «Здравствуйте!» (Речевой этикет в нашем общении) / Н. Формановская. – М. : Знание, 1982. – 160 с.
7. Чаушев А. С. Коммуникативно-прагматические особенности речевого этикета в различных лингвокультурах: на материале караево-балкарского, русского и английского языков : автореф. дис. ... канд. филол. наук : спец. 10.02.20 / А. С. Чаушев. – Волгоград, 2008. – 25 с.
8. Шмелева Т. В. Модель речевого жанра / Т. В. Шмелева // Жанры речи. – Саратов : Изд-во Саратов. ун-та, 1997. – С. 88–99.
9. Щербаков В. П. Однословные реплики английской диалогической речи : автореф. дис. ... канд. филол. наук / В. П. Щербаков. – М., 1983. – 16 с.
10. Ali M. Brick Lane / Monica Ali. – London, Black Swan, 2004. – 492 p.
11. Ali M. In the Kitchen / Monica Ali. – London, Black Swan, 2010. – 553 p.
12. Betholia Ch. Entries and exits: an analysis of greeting and leave-taking in Meitei speech community / Chandam Betholia // Mohkmer studies, 38, 2008. – P. 105-116.
13. Goffman E. On Face Work: On Analysis of Ritual Elements in Social Interaction / E. Goffman // Communication in Face to Face Interaction / [ed. by J. Lever and S. Hutchison]. – Harmondsworth : Penguin, 1972. – P. 319–346.
14. Holmes J. An Introduction to Sociolinguistics / Janet Holmes. – L. : Longman, 1992. – 512 p.
15. Ishiguro K. The Remains of the Days / Kazuo Ishiguro. – L. : Faber and Faber, 1989. – 245 p.
16. Schottman W. The Daily Ritual of Greeting among the Baatombu of Benin / Wendy Schottman // Anthropological Linguistics, 1995. – № 37 (4). – P. 487–523.
17. Smith Z. On Beauty / Zadie Smith. – Waterville, Maine: Thorndike Press, 2005. – 789 p.

УДК 811.111'22:004.738.5

Т. В. Крутько,

Національний університет водного господарства та природокористування, м. Рівне

РІЗНОРІВНЕВІ ЗАСОБИ КОМПРЕСІЇ У ПРИВАТНИХ ПОВІДОМЛЕННЯХ СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖ (НА МАТЕРІАЛІ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ)

Статтю присвячено дослідженню різнорівневих засобів компресії (лексичних, граматичних, фонографічних) у текстах приватних повідомлень соціальних мереж. Установлено особливості утворення та функціонування компресованих одиниць.

Ключові слова: засоби компресії, повідомлення, соціальні мережі, скорочення, усічення.

SOCIAL NETWORKING MEANS OF COMPRESSION (BASED ON ENGLISH)

Study of virtual discourse has been a sphere of scientific interest for some time. Face-to-face communication imitation along with tempo of communication create specific structural and language features of social networks messages. The economy principle is one of the major principles of social networking. Linguistic and stylistic properties of messages are formed through the interaction of lexical, grammatical, phonographical means of compression. As a result of the analysis clippings, abbreviations, graphons, elliptical and nominative sentences have been regarded as the most frequent means of compression.